

Sygn. akt II AKa 83/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Andrzej Czarnota

Sędziowie: SSA Anna Skupna

SSA Danuta Matuszewska (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Aleksandra Konkol

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku Andrzeja Błazejaka

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2013 r.

sprawy

P. M.

oskarżonego z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 280 § 1 k.k.; art. 245 k.k.; art. 278 § 1 k.k.; art. 58 ust. 2 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.; art. 62 ust. 1 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii; art. 278 § 1 k.k.

M. P.

oskarżonego z art. 62 ust. 1 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii; art. 59 ust. 1 ustawy z 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 10 grudnia 2012 r., sygn. akt **XIV K 48/12**

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób że:

1. uchyla orzeczenie o karze łączonej zawarte w pkt. VIII;
2. w miejsce czynów przypisanych oskarżonemu P. M. w punktach II i III uznaje go za winnego tego, że w dniu 16 września 2011r. w W., grożąc natychmiastowym użyciem przemocy wobec K. P. w ten sposób, że chwycił go dłonią za bark oświadczając, że pobije go w przypadku nieoddania telefonu, zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki L.(...) wartości 140 złotych na szkodę A. P. a następnie groził mu pobiciem w celu zmuszenia go do odstąpienia od zamiaru powiadomienia organów ścigania o popełnionym przestępstwie, która to groźba wzbudziła w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę spełnienia, to jest za winnego przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. skazuje go na karę 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

3. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy wymierzone oskarżonemu P. M. jednostkowe kary pozbawienia wolności i orzeka karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

4. obniża do 2 (dwóch) lat karę łączną pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonemu M. P.;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. B. – Kancelaria Adwokacka w G. i adw. M. B. – Kancelaria Adwokacka w G. kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych brutto tytułem kosztów obrony z urzędu oskarżonych P. M. i M. P. w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonych z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, zaś poniesionymi w toku tego postępowania wydatkami obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

1. P. M. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 18 września 2011 r. w W. posługując się niebezpiecznym przedmiotem w postaci noża, którego użyciem groził, doprowadził małoletnich B. B., K. B. (1) i P. M. do stanu bezbronności, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy m-ki N. (...) wartości 200 zł na szkodę K. B. (2), telefon komórkowy m-ki S. (...) wartości 150 zł na szkodę K. B. (3) oraz usiłował zabrać w celu przywłaszczenia telefon komórkowy m-ki N. (...) wartości 100 zł na szkodę G. M., lecz zamierzonego celu nie osiągnął, gdyż został spłoszony przez osoby postronne,

to jest o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II. w dniu 16 września 2011 r. W W. grożąc natychmiastowym użyciem przemocy wobec małoletniego K. P. doprowadził go do stanu bezbronności, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy m-ki L. (...) wartości 150 zł na szkodę A. P.

to jest o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k.

III. W dniu 16 września 2011r. W W. bezpośrednio po dokonany rozboju, groził K. P. pobiciem w celu zmuszenia go do odstąpienia od zamiaru powiadomienia organów ścigania o popełnionym na jego szkodę przestępstwie

to jest o przestępstwo z art. 245 k.k.

IV. w dniu 19 września 2011 r. W W. zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy m-ki S. (...) wartości 300 zł na szkodę małoletniego O. L.

to jest o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k.

V. w okresie od 16 do 19 września 2011 r. W W. i w O., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wbrew przepisom ustawy, kilkakrotnie udzielił małoletnim I. K. i K. S. środka odurzającego w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy,

to jest o przestępstwo z art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

VI. w dniu 20 września 2011 r. W B., gm. W. wbrew przepisom ustawy, posiadał substancję psychotropową w postaci siarczanu amfetaminy o masie 1,41 grama netto

to jest o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

VII. w dniu 10 września 2011 r. w B. zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 700 zł na szkodę Z. W.

to jest o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k.

2. M. P. został oskarżony o to, że:

VIII. w dniu 21 września 2011 r. W W. wbrew przepisom ustawy posiadał środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze 13,81 grama netto i chlorowodorku kokainy o wadze 3,07 grama netto oraz środki psychotropowe w postaci siarczanu amfetaminy o wadze 5,69 grama netto i 9 sztuk tabletek zawierających Dimetoksyamfetaminę (DMA) o wadze 2,19 grama netto

to jest o przestępstwo z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

IX. w okresie od 16 do 19 września 2011 r. w W. działając w krótkich odstępach czasów wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił P. M. łącznie co najmniej 3 porcji handlowych środka odurzającego w postaci marihuany oraz co najmniej 14 porcji handlowych substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, przyjmując w zamian jako zapłatę telefony komórkowe, o których wiedział, że zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego, a w tym:

- w dniu 16.09.2011 r. udzielił P. M. 3 porcji handlowe substancji psychotropowej w postaci amfetaminy oraz jedną porcję handlową środka odurzającego w postaci marihuany przyjmując w zamian jako zapłatę telefon marki L.(...)wartości 150 zł

- w dniu 18.09.2011 r. udzielił P. M. 5 porcji handlowych substancji psychotropowej w postaci amfetaminy oraz trzy porcje handlowe środka odurzającego w postaci marihuany przyjmując w zamian jako zapłatę telefon marki N.(...) wartości 200zł oraz telefon komórkowy marki S. (...) wartości 150zł

- w dniu 19.09.2011 r. udzielił P. M. 6 porcji handlowych substancji psychotropowej w postaci amfetaminy przyjmując w zamian jako zapłatę telefon marki S. (...) wartości 300 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 08.03.2006r. do 28.07.2006r. i od 21.03.2010r. do 16.06.2011r. części kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 11.02.2008r w sprawie II K 662/07 za przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i art. 191 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2k.k.,

to jest o przestępstwo z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 291 § 1 k.k. z w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art.64 § 1 k.k.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 10 grudnia 2012r., sygn. akt XIV K 48/12:

I. oskarżonego P. M., w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia uznano za winnego tego, że w dniu 18 września 2011 r. w W., grożąc małoletnim B. B., K. B. (1) i P. M. natychmiastowym użyciem przemocy w ten sposób, że przyłożył trzymany w ręku nóż w okolice brzucha B. B. i P. M., zbliżył ten nóż do brzucha K. B. (1), jednocześnie oświadczając, że użyje go, jeżeli nie oddadzą mu telefonów komórkowych, która to groźba wzbudziła w zagrożonych uzasadnioną obawę spełnienia, zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy m-ki N. (...) wartości 180 zł na szkodę K. B. (2), telefon komórkowy m-ki S. (...) o wartości 120 zł na szkodę K. B. (3) oraz usiłował zabrać w celu przywłaszczenia telefon komórkowy m-ki N. (...) wartości 160 zł na szkodę G. M., lecz zamierzonego celu nie osiągnął, gdyż dobrowolnie odstąpił od dokonania na skutek prośby P. M., czyn ten zakwalifikowano z art. 280 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. skazano oskarżonego na karę 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego P. M., w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia uznano za winnego tego, że w dniu 16 września 2011r. w W. grożąc natychmiastowym użyciem przemocy wobec małoletniego K. P. w ten sposób, że chwycił go dłonią za bark, oświadczając, że pobije go w przypadku nie oddania telefonu, która to groźba wzbudziła w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę spełnienia, zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy m-ki L. (...) wartości 140 zł na szkodę A. P., czyn ten zakwalifikowano z art. 280 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. skazano oskarżonego na karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

III. oskarżonego P. M. uznano za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że groźba wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę spełnienia, czyn ten zakwalifikowano z art. 245 k.k. i za to na podstawie art. 245 k.k. skazano oskarżonego na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności;

IV. oskarżonego P. M., w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie IV aktu oskarżenia uznano za winnego tego, że w dniu 19 września 2011 r. w W. zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy m-ki S. (...) wartości 200 zł na szkodę małoletniego O. L., czyn ten zakwalifikowano jako wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 119 §1 k.w. skazano P. M. na karę 10 dni aresztu;

V. oskarżonego P. M., w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie V aktu oskarżenia uznano za winnego tego, że w okresie od 16 do 19 września 2011 r. w W. i w O., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy,

- dwukrotnie udzielił małoletniej I. K. środek odurzający w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste w łącznej ilości jednej porcji, stanowiącej łącznie 1 gram tego środka,

- trzykrotnie udzielił małoletniej I. K. substancję psychotropową w postaci amfetaminy w łącznej w łącznej ilości 7 porcji, stanowiących łącznie 1,4 grama tej substancji,

- trzykrotnie udzielił małoletniej K. S. substancję psychotropową w postaci amfetaminy w łącznej ilości 3 porcji, stanowiących łącznie 0,6 grama tej substancji,

czyn ten zakwalifikowano z art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2012 r., poz. 124) w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 58 ust. 2 wyżej wymienionej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii skazano oskarżonego na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności;

VI. oskarżonego P. M., w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie VI aktu oskarżenia, uznano za winnego tego, że w dniu 20 września 2011 r. w B., gm. W. wbrew przepisom ustawy, posiadał substancję psychotropową w postaci siarczanu amfetaminy o masie 1,41 grama netto, stanowiącą 7 porcji, czyn ten zakwalifikowano z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2012 r., poz. 124) i za to na podstawie art. 62 ust. 1 wyżej wymienionej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii skazano oskarżonego na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

VII. oskarżonego P. M. uznano za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie VII aktu oskarżenia, który zakwalifikowano z art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. skazano oskarżonego na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączono wymierzone oskarżonemu P. M. w punktach I – III i V – VII jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzono mu karę łączną 5 lat pozbawienia wolności;

IX. oskarżonego M. P., w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie VIII aktu oskarżenia, uznano za winnego tego, że w dniu 21 września 2011 r. w W. wbrew przepisom ustawy posiadał środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze 13,81 grama netto, stanowiących 14 porcji, chlorowodoru kokainy o wadze 3,07 grama netto, stanowiących 15 porcji oraz środki psychotropowe w postaci siarczanu amfetaminy o wadze 5,69 grama netto, stanowiących 28 pojedynczych porcji i 9 sztuk tabletek zawierających Dimetoksyamfetaminę (DMA) o wadze 2,19 grama netto, czyn ten zakwalifikowano z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2012 r., poz. 124) i za to na podstawie art. 62 ust. 1 wyżej wymienionej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii skazano oskarżonego na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;

X. oskarżonego M. P. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie IX aktu oskarżenia, uznano za winnego tego, że w okresie od 16 do 19 września 2011 r. w W. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił P. M. łącznie 2 porcje handlowe środka odurzającego w postaci

marihuany oraz 14 porcji handlowych substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, przyjmując w zamian jako zapłatę telefony komórkowe, o których wiedział, że zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego, a w tym:

- w dniu 16.09.2011 r. udzielił P. M. 3 (trzy) porcje handlowe substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w ilości 0,6 grama, oraz jedną porcję handlową środka odurzającego w postaci marihuany, w ilości 1 grama, przyjmując w zamian jako zapłatę telefon marki L.(...) wartości 140 zł,

- w dniu 18.09.2011 r. udzielił P. M. 5 (pięć) porcji handlowych substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w ilości 1 grama, oraz jedną porcję handlową środka odurzającego w postaci marihuany, w ilości 1 grama, przyjmując w zamian jako zapłatę telefon marki N. (...) wartości 180zł oraz telefon komórkowy marki S. (...) wartości 120 zł,

- w dniu 19.09.2011 r. udzielił P. M. 6 (sześć) porcji handlowych substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w ilości 1,2 grama, przyjmując w zamian jako zapłatę telefon marki S. (...) wartości 200 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 8.03.2006r. do 28.07.2006r. i od 21.03.2010r. do 16.06.2011r. części kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 11.02.2008r w sprawie II K 662/07 za przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i art. 191 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2k.k., czyn zakwalifikowano z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 291 § 1 k.k. z w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art.64 § 1 k.k. i za to skazuje go, a przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzono oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności;

X. na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. połączono jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu M. P. i wymierzono mu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

XI. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeczono przepadek dowodu rzeczowego w postaci noża zapisanego pod pozycją 2 w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) i przechowywanego w Biurze Podawczym Magazynu Dowodów Rzeczowych Sądu Okręgowego w Gdańsku pod numerem bieżącym (...) księgi przechowywanych przedmiotów;

XII. na mocy art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2012, poz. 124, t.j.) orzeczono przepadek dowodu rzeczowego w postaci wagi zapisanej pod pozycją 4 w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) i przechowywanej w Biurze Podawczym Magazynu Dowodów Rzeczowych Sądu Okręgowego w Gdańsku pod numerem bieżącym (...) księgi przechowywanych przedmiotów;

XIII. na mocy art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2012, poz. 124, t.j.) orzeczono przepadek dowodów rzeczowych przechowywanych w Magazynie Środków Odurzających i psychotropowych Komendy Wojewódzkiej Policji Sądu Okręgowego w Gdańsku wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych Nr(...) pod pozycją:

1 – w postaci zawiniątka aluminiowego z zawartością biało-kremowej bryłki o wadze 1,40 grama netto zapakowanej w bezpiecznej kopercie (...),

2 – proszku koloru białego o wadze 3,08 grama netto w folii aluminiowej zapakowanego w bezpiecznej kopercie (...),

3 – substancji w postaci białych grudek o cechach fizycznych i chemicznych amfetaminy o wadze 5,73 grama netto zapakowanej w bezpiecznej kopercie (...),

4 – suszu roślinnego o wadze 13,78 grama netto zapakowanego w bezpieczną kopertę (...),

5 – pudełka od zapalek z zawartością 9 sztuk tabletek koloru różowego z logo (...) o wadze 2,21 grama netto zapakowanego w bezpiecznej kopercie nr (...);

XIV. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeczono w stosunku do M. P. przepadek równowartości korzyści majątkowej w kwocie 640 złotych;

XV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono oskarżonemu P. M. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 20 września 2011 r. do dnia 10 grudnia 2012 r.;

XVI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono oskarżonemu M. P. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 21 września 2011 r. do dnia 23 września 2011 r.;

XVII. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16 poz. 124, z późn. zm.) i § 14 ust. 1 pkt. 2 i ust. 2 pkt. 5, i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr. 163 poz. 1348) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. B. i adw. M. B. kwoty po 1.992,60 zł, zawierające kwoty podatku od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonym P. M. oraz M. P.;

XVIII. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono oskarżonych P. M. i M. P. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Od wymienionego wyroku apelację wywiedli obrońcy oskarżonych.

Obrońca oskarżonego P. M.:

I. Działając na zasadzie art. 444 k.p.k. wniósł apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku Wydział XIV Karny z dnia 10 grudnia 2012 roku, sygn. akt XIV K 48/12, uznającego oskarżonego P. M. winnym popełnienia przestępstwa z art. 280§1 k.k. i innych, w części dotyczącej:

- uznania oskarżonego P. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. III aktu oskarżenia czynu z art. 245 k.k.,

-wymierzonej oskarżonemu w punkcie VIII wyroku kary łącznej w wymiarze 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności.

II. Działając na zasadzie art. 427§2 i 438 pkt. 2,3 i 4 k.p.k. wyrokowi powyższemu zarzucił:

1. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, a mianowicie:

-błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku w postaci przyjęcia, że zgromadzony materiał dowodowy i ustalone na jego podstawie okoliczności dały podstawę do uznania P. M. winnym popełnienia przestępstwa z art. 245 kk i to z tym dodatkowym ustaleniem, iż groźba wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę spełnienia, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego winna prowadzić do ustaleń przeciwnych,

-bezpodstawne przyjęcie, iż oskarżony przyznał, że zrobił to (dot. groźby z art. 245 k.k.) w celu wywarcia na K. P. wpływu, aby ten nie zawiadamiał organów ścigania o zaistniałym zdarzeniu, podczas gdy powyższe nie znajduje uzasadnienia w zgromadzonym materiale dowodowym (strona 48),

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku polegający na ustaleniu, iż P. M. dokonując zaboru telefonów, przyłożył pokrzywdzonym: P. M. i B. B. nóż do brzucha, a pokrzywdzonym K. B. (1) zbliżył nóż do brzucha, i uznaniu, iż składając wyjaśnienia dotyczące użycia noża oskarżony starał się umniejszyć swoją odpowiedzialność oraz uznaniu przedmiotowych wyjaśnień za przyjętą przez oskarżonego linię obrony (strona 23 uzasadnienia), podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego winna prowadzić do ustaleń odmiennych.

2. Obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k. poprzez ukształtowanie swego przekonania przez Sąd 1 instancji co do wiarygodności zeznań pokrzywdzonego K. P. w przedmiocie popełnienia przez oskarżonego P. M. czynu opisanego w pkt. III aktu oskarżenia (art. 245 k.p.k.) bez możliwości jakiegokolwiek ich weryfikacji innymi dowodami, tj. wbrew zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co w

konsekwencji doprowadziło do uznania P. M. za winnego popełnienia tego przestępstwa, w sytuacji gdy do jego popełnienia oskarżony konsekwentnie się nie przyznawał,

oraz z ostrożności procesowej

3. Rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary, poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary łącznej w rozmiarze 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności, w sytuacji gdy oskarżony działał w warunkach art. 115 § 10 k.k.

III. Podnosząc powyższe zarzuty, na podstawie art. 427§1 i 437 §1 i 2 k.p.k., wniósł o:

-zmianę wyroku w części pkt. III poprzez uniewinnienie P. M. od zarzucanego mu czynu z art. 245 k.k.,

- orzeczenie wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności w niższym wymiarze ewentualnie o:

-uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Gdańsku celem jej ponownego rozpoznania

oraz

o zasądzenie kosztów obrony oskarżonego w 11 instancji, które to koszty nie zostały pokryte.

Obrońca oskarżonego M. P.:

Na podstawie art. 425 § 1-3 k.p.k. w zw. z art. art. 444 k.p.k., ***zaskarżył na korzyść oskarżonego*** w części, ***tj.:***

w punkcie X. wyroku (w całości tego punktu),

punkcie X. wyroku (dotyczącym kary łącznej wymierzonej oskarżonemu M. P. - w całości tego punktu) oraz w punkcie XIV. wyroku (w całości tego punktu),

zarzucił mu:

1. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

a) art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., w zw. z art. 410 k.p.k. polegające na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów poprzez uznanie przez Sąd pierwszej instancji, iż wyjaśnienia współoskarżonego P. M. w części, w jakiej oskarżony ten wskazał, iż M. P. kupował od niego telefony komórkowe w zamian za narkotyki stanowią dowód popełnienia przez oskarżonego M. P. przestępstwa opisanego w punkcie X wyroku;

b) art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., w zw. z art. 410 k.p.k. polegające na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów poprzez uznanie przez Sąd pierwszej instancji, iż zeznania świadka K. S. w części, w jakiej zrelacjonowała ona, że P. M. sprzedawał oskarżonemu M. P. telefony komórkowe w zamian za które P. M. otrzymywał narkotyki, stanowią dowód popełnienia przez oskarżonego M. P. przestępstwa opisanego w punkcie X wyroku;

c) art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., w zw. z art. 410 k.p.k. polegające na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów poprzez nieuwzględnienie na korzyść oskarżonego okoliczności, iż I. K. zeznała, iż nie zna ona oskarżonego M. P.;

d) art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegające na nieuzasadnionej odmowie dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego M. P. w zakresie w jakim podnosił on, iż nie wiedział, iż telefony komórkowe, które nabywał on od P. M. pochodzą z przestępstwa oraz, że nie udzielał P. M. narkotyków;

a w konsekwencji:

2. na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżony M. P. dopuścił się popełnienia przestępstwa zarzucanego mu w punkcie IX aktu oskarżenia, a opisanego w punkcie X wyroku.

Mając na uwadze powyższe **wniósł o**:

1. zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego M. P. od zarzucanego mu w punkcie IX aktu oskarżenia czynu (opisanego w punkcie X zaskarżonego wyroku);

ewentualnie, z ostrożności procesowej wnoszę o:

2. uchylene wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w zaskarżonej części do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych P. M. i M. P. skutkowały częściową zmianą zaskarżonego wyroku, aczkolwiek w przeważającej mierze argumentacja zawarta w skargach nie zasługiwała na akceptację.

Postępowanie dowodowe w przedmiotowej sprawie przeprowadzone zostało w sposób wyczerpujący i wszechstronny, pozwalający na merytoryczne jej zakończenie. W oparciu o wyniki tego postępowania Sąd I instancji bezbłędnie odtworzył przebieg wydarzeń stanowiących przedmiot rozpoznania w niniejszej sprawie. Ustosunkowując się natomiast szczegółowo do zarzutów zawartych w poszczególnych skargach, stwierdzić trzeba co następuje:

co do apelacji obrońcy oskarżonego P. M.:

Tak jak w innych przypadkach, tak i w odniesieniu do wydarzeń, jakie rozegrały się w W. 16.09.2011 r. z udziałem P. M. i K. P., Sąd I instancji nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych.

W istocie, co podkreśla obrońca, oskarżony w swoich wyjaśnieniach nie przyznał wprost, że wypowiadał groźby w celu wywarcia na K. P. wpływu, aby ten nie zawiadomił organów ścigania o zaistniałym zdarzeniu.

W toku przesłuchania przed prokuratorem, 22.09.2011 r., P. M. wypowiedział się: „Chciałbym dodać, że nie pamiętam, czy to temu chłopakowi od L.(...) czy innemu chłopcu powiedziałem, żeby nie zgłaszał tego bo jak nie, to go znajdę i mu coś zrobię” (k. 161). Na zadane w tej kwestii pytanie na rozprawie, oskarżony wyjaśnił, że nic nie mówił (k.870).

K. P. 16.09.2011 r. zeznał natomiast, że odchodząc oskarżony powiedział: „możesz krzyczeć, możesz wołać, ale jak zadzwonisz na policję to i tak cię znajdę” (k. 43v), a 06.12.2011 r. :” Gdy odchodził to jeszcze krzyczał w moim kierunku, że jak ja powiadomię policję to i tak on mnie znajdzie i dostanę. Ja nie szedłem za nim gdyż się go bałem” (k.354). Podobnie świadek zeznawał na rozprawie (k.869-870).

W istocie rzeczy, różnica w relacjach świadka sprowadza się tylko do tego, czy groźba użycia przemocy na wypadek zawiadomienia organów ścigania została przez oskarżonego wprost wypowiedziana. Sprostowanie przez świadka tej niekonsekwencji na rozprawie w ten sposób, że oskarżony odchodząc nie użył słowa „dostanie” przekonuje o obiektywizmie K. P., o tym, że brak jest po jego stronie zamiaru pomawiania oskarżonego o takie zachowanie, jakiego nie przejawiał w rzeczywistości. Oceniając jako wiarygodne zeznania K. P., Sąd I instancji z pewnością nie przekroczył zasady swobodnej oceny dowodów określonej art. 7 k.p.k. Rację ma przy tym Sąd I instancji, że groźba wyrażona może być na różny sposób. W całości także na aprobatę zasługują szerokie rozważania Sądu I instancji co do istoty przestępstwa z art. 245 k.k. (str.46- 49). Nie sposób zaakceptować stanowiska obrońcy, że skoro zeznania K. P. nie są potwierdzone innymi dowodami, to nie mogą zasługiwać na wiarę.

W przekonaniu jednak Sądu odwoławczego, w realiach przedmiotowej sprawy, występki z art. 245 k.k., którego znamiona P. M. wypełnił, traktować trzeba jako współukarany czyn następczy z czynem głównym, to jest przestępstwem rozboju popełnionym na osobie K. P..

W obowiązującym aktualnie porządku prawnym, nie stracił aktualności pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 30.03.1994 r. sygn. akt II AKr 44/94, że sprawca rozboju, który wszedł w posiadanie mienia przez naruszenie wolności pokrzywdzonego, grożąc mu użyciem gwałtu albo doprowadzając go do stanu bezbronności, a następnie (bezpośrednio po dokonaniu tego czynu) wypowiada pod adresem pokrzywdzonego groźby mające na celu zapewnienie sobie bezkarności, które to groźby wzbudzają uzasadnioną obawę, że będą spełnione, nie odpowiada za odrębne przestępstwo z art. 166 k.k., (z art. 190§1 k.k. z 1997 r.) ale dopuszcza się współukaranego czynu następczego, pochłoniętego przez czyn z art. 210 k.k. (z art. 280§1 k.k. z 1997 r.).

Groźba pobicia na wypadek zawiadomienia Policji, wypowiedziana została przez P. M. bezpośrednio po dokonaniu rozboju, na potrzebę zabezpieczenia się oskarżonego przed konsekwencjami tego przestępstwa, tworzy z nim zwartą całość i z tej przyczyny celowe jest uznanie występkę z art. 245 k.k. jako czynność następczą współukaraną.

Utrwalone jest w orzecznictwie sądowym stanowisko, że w przypadku przyjęcia

konstrukcji czynu współukaranego sąd nie wydaje wyroku uniewinniającego odnośnie tego czynu ani nie umarza w tej części postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k., lecz w wyroku skazującym, zgodnie z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., uzupełnia opis czynu będącego podstawą skazania i wymiaru kary o znamiona czynu współukaranego (vide: wyrok SA w Lublinie z 20.01.2010r II AKA 256/09, LEX nr 660145; wyrok SA w Lublinie z 02.10.2007 r. II Aka 211/07, lex nr 357209; wyrok SN z 05.12.2007r, OSNwSK 2007/1/2765;

wyrok SA we Wrocławiu z 02.02.2006 r, II AKA 360/05, Lex nr 171995).

W tym stanie rzeczy Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w miejsce czynów opisanych w punktach II i III, uznał P. M. za winnego jednego czynu z art. 280§1 k.k. i wymierzył mu karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, taką jaką Sąd I instancji orzekł za rozboj popełniony na K. P..

Wprawdzie obrońca P. M. zaskarżył zapadły wyrok tylko w części dotyczącej rozstrzygnięć zawartych w jego punktach III i VIII, to uznać trzeba, że skarga skierowana jest także co do czynu przypisanego P. M. w punkcie I, skoro apelujący zarzuca błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia w punkcie tym zawartym, a który to błąd miałby polegać na przyjęciu, że oskarżony dokonując zaboru telefonów, przykładł nóż do brzucha P. M. i B. B., zaś K. B. (1) nóż ten zbliżył do brzucha.

Wbrew wywodom skargi, Sąd I instancji w pełni uprawniony był do zajęcia stanowiska, że składając wyjaśnienia dotyczące posługiwania się nożem, oskarżony starał się umniejszyć swoją odpowiedzialność.

P. M. przyznawał, że dokonując napaści na K. B. (1), B. B. i P. M. posługiwał się nożem, tylko przeczył, aby zbliżał to narzędzie do ciała któregokolwiek z pokrzywdzonych. Opisując zajście z 18.09.2011 r. podawał: "Ja ten nóż trzymałem w ręku ostrzem w ich kierunku, lecz nie przystawiałem żadnemu z nich tego noża do brzucha czy innej części ciała" (wyjaśnienia z 21.09.2011 r. k. 118; podobnie na rozprawie- k.866,874).

W świetle zeznań B. B. (k. 6v-7, 362,872-873), K. B. (1) (k.12,366,1002-1003), P. M. (k.17v, 358,863) trafnie jednak Sąd I instancji przyjął, że żądając wydania telefonów, oskarżony przyłożył trzymany w ręku nóż w okolice brzucha B. B. i P. M., a zbliżył nóż do brzucha K. B. (1). Zeznania pokrzywdzonych są jasne, logiczne, wzajemnie się uzupełniają. Wniesiona skarga nie zawiera takich argumentów, które poddawałyby w wątpliwość zgodność zeznań tych świadków z rzeczywistym stanem rzeczy. Podkreślić ponadto trzeba, że nawet gdyby oskarżony posługiwał się nożem w sposób przez siebie opisany, to nadal swoim zachowaniem wypełniałby znamiona zbrodni rozboju z art. 280§2 k.k., czego obrońca przecież nie neguje.

Bezbledne sa ustaleni faktyczne Sadu I instancji odnoszace sie do czynow przypisanych P. M. w punktach IV,V,VI i VII zaskarzonego wyroku, ktorych zreszta skarzaczy nie kwestionuje, podobnie jak i przyjeciej przez Sad Okregowy kwalifikacji prawnej tych czynow jako wyczerpujacych znamiona odpowiednio: art.119§1 k.w., art. 58 ust.2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdzialaniu narkomanii, art.62 ust.1 ustawy o przeciwdzialaniu narkomanii i art.278§1 k.k.

Wymierzonych oskarzonemu za te czyny kar nie sposob ocenic jako nadmiernie surowych juz z tej przyczyny, ze zblizone sa do dolnych ustawowych zagrozei. Sad I instancji wyczerpujaco omowil okolicznosci, ktore przemawiaja tak na korzysc jak i na niekorzysc oskarzonego (str.57-59 uzasadnienia).

Podobnie adekwatna jest do stopnia spolecznej szkodliwosci czynu, calokszaltu okolicznosci obciazajacych i lagodzacych kara 3 lat i 3 miesieczny pozbawienia wolnosci wymierzona oskarzonemu za zbrodni rozboju z art. 280§2 k.k. Mimo tego, ze oskarzony jest mlodocianym sprawca, nie zasluguje na zastosowanie dobrodziejstwa nadzwyczajnego zlagodzenia kary.

W wywiadzie srodowiskowym podkresla sie, ze proces demoralizacji oskarzonego, ktory byl objety nadzorem kuratora dla nieletnich w dwuch sprawach poglebial sie, P. M. unikal kontaktu z kuratorem, spotykal sie z osobami majacymi konflikty z prawem (k.272-274). Oskarzony posiada takze negatywna opinie z aresztu sledczego- wielokrotnie karany byl dyscyplinarnie, w tym takze osadzeniem w celi izolacyjnej (k.820, 1168).

Sad odwolawczy podzielim natomiast zarzut razacej niewspolmiernosci orzeczonej wobec P. M. kary lacznej 5 lat pozbawienia wolnosci.

W przekonaniu Sadu odwolawczego, zwiazek podmiotowy i przedmiotowy miedzy zbiegajacymi sie przestepstwami jest na tyle scisly, ze winno to znalezc wieksze odzwierciedlenie w wymiarze orzeczonej kary lacznej.

Wszystkie przypisane oskarzonemu przestepstwa popelnione zostaly w okresie od 16 do 20 wrzesnia 2011 r. Jak slusnie zauwaza Sad I instancji, przestepstwa przeciwko mieniu jakich dopuscil sie P. M., wprawdzie popelnione byly na szkode roznych pokrzywdzonych, jednak towarzyszylo im jedna motywacja, jaka byla chec zdobycia pieniedzy na zakup narkotykow. Z tej przyczyny wszystkie przestepstwa jakich dokonal P. M. byly ze soba scisle powiazane.

Rowniez wzgledy wychowawcze, jakie nakazuje ustawa karna miec na uwadze w przypadku sprawcow mlodocianych (art. 54§1 k.k.) przemawiaja za orzeczeniem lagodniejszej kary lacznej, zwlaszcza jesli sie zwazy, ze zaledwie 20 czerwca 1994 r. P. M. ukozczyl 17 lat. P. M. niewatpliwie jest sprawca zdemoralizowanym, jednak majac na uwadze jego bardzo mlody wiek nie sposob twierdzic, ze dla skutecznej jego resocjalizacji niezbedne jest wymierzenie mu surowej kary lacznej pozbawienia wolnosci. Nie bez znaczenia dla prognozy co do przyszlgo zachowania oskarzonego jest to, ze przed dobrowolnym przyznaniem sie, brak bylo innych dowodow wskazujacych na jego sprawstwo co do czynow przypisanych mu w punktach IV, V i VII zaskarzonego wyroku.

Majac na uwadze powyzsze, Sad odwolawczy wymierzyl P. M. karę laczną 4 lat pozbawienia wolności uznając, że będzie ona należycie odpowiadała kryteriom jakimi należy kierować się przy kształtowaniu takiej kary oraz występującym po stronie oskarzonego okolicznościom tak obciążającym jak i łagodzącym.

co do apelacji obrońcy oskarzonego M. P.:

Wbrew wywodom skargi obrońcy M. P., Sad I instancji, w swietle calokszaltu okolicznosci ujawnionych na rozprawie, w pelni uprawniony byl do przypisania temu oskarzonemu czynu opisanego szczegolowo w punkcie X zaskarzonego wyroku. Odmawiajac wiary wyjasnieniom oskarzonego M. P., ktory w tym zakresie do winy nie przyznawal sie, Sad I instancji nie uczynil tego bezkrytycznie, ale po wszechstronnej analizie calokszaltu okolicznosci ujawnionych na rozprawie.

Co trzeba wyraźnie podkreślić, M. P. przyznawał, że nabył od P. M. cztery telefony komórkowe, przeczył tylko swojej świadomości, że zostały one uzyskane za pomocą czynu zabronionego oraz temu, że w zamian za telefony przekazywał

P. M. narkotyki (k.175- 175v, 501,550,858-861). W sytuacji takiej, tym bardziej nie sposób zaakceptować stanowiska obrońcy, że odmawiając wiary zeznaniom I. K., przeczącej znajomości M. P., Sąd I instancji przekroczył granice swobodnej oceny dowodów. Sam M. P. wyjaśniał że: „Jak P. przynosił telefony to był z kimś, chyba z jakimiś dwoma dziewczynami. Raz one były z nim” (k.175), aczkolwiek wskazywał, że przy samej transakcji dziewczyny te obecne nie były (vide także wyjaśnienia oskarżonego z rozprawy k. 858).

Sąd odwoławczy w pełni akceptuje dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę wyjaśnień oskarżonego P. M.. Ocena ta jest wnikliwa, rzetelna, odpowiada prawidłowościom logicznego rozumowania, w najmniejszym nawet stopniu nie nosi cech dowolności.

Oczywiście rację ma Sąd I instancji, że spójne są wyjaśnienia P. M., w których opisał przypadki, kiedy sprzedawał pochodzące w kradzieży telefony komórkowe M. P. w zamian za środki odurzające i substancje psychotropowe.

P. M. konsekwentnie wskazywał na M. P. jako nabywcę telefonów, szczegółowo opisywał, jakie ilości i jakich środków narkotycznych M. P. każdorazowo mu udzielał (k.118-119,16-161v,545,856). Tylko raz, w toku prowadzonej konfrontacji, P. M. stwierdził, że za telefony nie otrzymywał od M. P. narkotyków, tylko pieniądze (k.500).

Wprawdzie na rozprawie, po odczytaniu wyjaśnień z protokołu konfrontacji z M. P., P. M. nie podtrzymując ich stwierdził, że nie wie dlaczego wyjaśnił odmiennie oraz, że nie bał się oskarżonego P. (k.857), to mając na względzie wypowiedź P. M. z 16.02.2012 r : ”Na konfrontacji nie potwierdziłem, że od niego brałem narkotyki, bo tego przy nim nie powiem, chociaż to prawda” (k.545), trafne jest ustalenie Sądu I instancji, że określona treść wypowiedzi P. M. w toku konfrontacji z M. P. wynikała z obaw P. M. przed M. P..

W oczywisty sposób wyjaśnienia P. M. znajdują wsparcie w zeznaniach K. S. z postępowania przygotowawczego. Relacje K. S. potwierdzają, że za telefony skradzione B. B., K. B. (1) i K. P. P. M. uzyskał środki odurzające i psychotropowe. Jak świadek wskazywała, P. M. kontaktował się ze znajomym o pseudonimie (...), korzystając z jej telefonu (k. 183-184, 468-469). Poza sporem pozostaje, że tak właśnie zwracano się do M. P. (vide: wyjaśnienia M. P. k. 175). O wiarygodności zeznań K. S. co do tego, że w zamian za skradzione telefony P. M. uzyskiwał narkotyki, przekonują ostatecznie dowody nieosobowe. Jak trafnie podkreśla Sąd I instancji (str. 28-29 uzasadnienia), informacje uzyskane od operatora telefonicznego wykazały, że w dniach 18 i 19 września 2011 r. kilkakrotnie nawiązano połączenia głosowe i sms- owe pomiędzy numerami telefonów należących do M. P. i K. S.. Z pewnością przytaczane przez obrońcę fragmenty zeznań K. S. z rozprawy nie mogą świadczyć o braku sprawstwa oskarżonego M. P..

Zauważyć też trzeba, że P. M. nie ma żadnego interesu w tym, aby niezgodnie z rzeczywistym stanem rzeczy pomawiać M. P.. Z niczego nie wynika, a w szczególności z wyjaśnień M. P., aby istniał jakikolwiek konflikt pomiędzy oskarżonymi. Co istotne, opisując że za skradzione telefony nabył narkotyki, które następnie udzielił K. S. i I. K., P. M. sam naraził się na odpowiedzialność za przestępstwo z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wbrew wywodom skargi, Sąd I instancji bezbłędnie ustalił, że nabywając od P. M. telefony komórkowe M. P. wiedział, że pochodzą one z przestępstwa. Trafnie wskazuje Sąd Okręgowy, że przekonują o tym okoliczności zawieranych transakcji- M. P. kupował telefony od P. M. bez opakowań, ładówek, dokumentów, oskarżeni spotykali się w ustronnych miejscach.

Zgodnie z treścią 7 k.p.k. przy ocenie zgromadzonych dowodów uwzględniać należy trzeba wskazania doświadczenia życiowego. To także owe wskazania przekonują, że nie sposób dać wiary, że M. P. kupując w tak krótkim czasie cztery telefony komórkowe od P. M., w okolicznościach przyjętych przez Sąd I instancji, mógł być przeświadczony o legalnym ich pochodzeniu.

Przy prawidłowo ustalonym stanie faktycznym, właściwie Sąd I instancji zakwalifikował czyn przypisany M. P. w punkcie X wyroku jako występki z art. 59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

Trafnie też Sąd I instancji przyjął, że M. P. czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64§1 k.k. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 11.02.2008 r. M. P. za przestępstwa z art. 280§1 k.k. i 191§1 k.k. w zb. z art. 157§2 k.k. skazany został na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności (k.562-563). Przypisanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 08.03.2006 r. do 27.07.2006 r. i od 21.03.2010 r. do 16.06.2011 r. części tej kary (w opisie czynu pominięto okres w jakim oskarżony odbywał karę pozbawienia wolności, co Sąd odwoławczy sprostował traktując jako oczywistą omyłkę pisarską).

Bezbledne są ustalenia faktyczne Sądu I instancji odnoszące się do czynu przypisanego M. P. w punkcie IX zaskarżonego wyroku, które zresztą przez jego obrońcę nie są kwestionowane, podobnie jak i kwalifikacja prawna czynu jako występkę z art. 62 ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

W przekonaniu Sądu odwoławczego, wymierzone M. P. jednostkowe kary pozbawienia wolności nie są ani nadmiernie surowe, ani nadmiernie łagodne, są to kary sprawiedliwe, należycie uwzględniające występujące po stronie tego oskarżonego okoliczności tak obciążające jak i łagodzące, trafnie wypunktowane przez Sąd I instancji w pisemnych motywach wyroku (str. 58- 59).

Z pewnością, jeżeli chodzi o czyn z art. 62 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, istotną okolicznością obciążającą jest ilość posiadanych przez oskarżonego narkotyków. W odniesieniu natomiast do czynu z art. 59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na niekorzyść oskarżonego przemawia zwłaszcza to, że czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64§1 k.k. w bardzo krótkim czasie- zaledwie po 3 miesiącach od opuszczenia zakładu karnego.

Jako natomiast rażąco niewspółmiernie surową Sąd odwoławczy ocenił wymierzoną M. P. karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Tej rażącej niewspółmierności Sąd Apelacyjny dopatruje się w zastosowaniu przy kształtowaniu kary łącznej zasady asperacji w miejsce zasady absorpcji. Trafnie Sąd I instancji podnosi, że oparcie wymiaru kary na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia.

W przekonaniu Sąd odwoławczego, taki szczególny wypadek zachodzi po stronie M. P.. Nie można zgodzić się z Sądem I instancji, że pomiędzy przestępstwami, za które wymierzono oskarżonemu kary jednostkowe zachodzi średni związek przedmiotowo- podmiotowy.

Obydwa czyny wyczerpywały znamiona przestępstw ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, popełnione zostały w zbliżonym do siebie czasie, w tym samym miejscu. Dla przekonania o istnieniu ścisłego związku przedmiotowo-podmiotowego między dokonanymi czynami nie może mieć większego znaczenia ta okoliczność, że oskarżony swoim zachowaniem opisanym w punkcie X zaskarżonego wyroku wyczerpał także znamiona przestępstwa z art. 291§1 k.k. Trafne jest stanowisko Sądu I instancji, że ilość zabezpieczonych u M. P. środków odurzających i substancji psychotropowych wskazuje, że oskarżony zamierzał przeznaczyć je do sprzedaży, co tym bardziej wskazuje na nader bliskie związki podmiotowo- przedmiotowe zachodzące pomiędzy przypisanymi mu czynami.

W tym stanie rzeczy Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok obniżając do dwóch lat karę łączną pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonemu M. P..

W pozostałej części zaskarżony wyrok jako trafny utrzymano w mocy.

Żadnych zastrzeżeń nie budzą rozstrzygnięcia Sądu I instancji co do dowodów rzeczowych i inne, zawarte w zapadłym orzeczeniu. Przepadek równowartości korzyści majątkowej w stosunku do M. P. (punkt XIV) wyroku jest oczywistą konsekwencją skazania go za czyn opisany w punkcie X- cztery zakupione przez niego telefony komórkowe przedstawiały łącznie wartość 640 zł.

O kosztach obrony z urzędu oskarżonych w postępowaniu odwoławczym orzeczono na mocy art. 29 ustawy z dnia 26.05.1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz.U. z 2009 r. nr 146, poz. 1188), § 14 ust.1 pkt 5 w zw. z § 2 pkt 3

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. nr 163 , poz. 1348 z późn. zm.).

Sąd Apelacyjny na mocy art. 624§1 k.p.k. zwolnił oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze uznając, że ich uiszczenie byłoby dla P. M. i M. P. zbyt uciążliwe zważywszy ich sytuację materialną - nie posiadają oni majątku o istotnej wartości, mają do odbycia stosunkowo długie kary pozbawienia wolności .